

## Alles komt samen in je wezen

Osho: Het Boek der Geheimen – techniek 81.

De derde techniek:

*Zoals, subjectief, letters overvloeien in woorden en woorden in zinnen,  
en zoals, objectief, cirkels uitmonden in werelden en werelden in principes,  
zie deze dan uiteindelijk samenkomen in je wezen.*



Ook dat is een verbeeldingstechniek. Het ego is altijd bang - bang om kwetsbaar te zijn, open; bang dat er misschien iets binnenkomt en het kapot maakt. Dus creëert het ego een vesting om zich heen; je begint in een ommuurde gevangenis te leven. Niets mag bij je binnenkomen. Je bent bang - als er iets binnenkomt en het verstoort, wat moet je dan? Dus is het beter om niets toe te laten. Alle communicatie stopt. Zelfs met degenen van wie je houdt of van wie je denkt te houden, is er geen communicatie.

Kijk naar een vrouw die met haar man praat. Ze praten niet met elkaar; er is geen communicatie. Liever ontwijken ze elkaar door woorden. Ze praten zodat de communicatie vermeden kan worden. In stilte zullen ze kwetsbaar worden, in stilte zullen ze dichterbij elkaar komen, want in stilte zal het ego, de muur, er niet zijn. Dus zullen de man en zijn vrouw nooit in stilte zijn. Ze zullen over het een of ander praten om de tijd te vullen en om niet voor elkaar open te staan. We zijn zo bang voor de ander.

Ik heb over Mulla Nasruddin gehoord dat zijn vrouw op een dag, net toen hij van huis liep, zei: 'Nasruddin, ben je soms vergeten wat voor dag het vandaag is?' Nasruddin wist het wel - het was hun vijfentwintigste huwelijksdag - dus hij zei: 'Ik weet het wel. Ik weet het maar al te goed.'

De vrouw bleef volhouden: 'Hoe gaan we het dan vieren?'

Dus zei Nasruddin: 'Schat, ik weet het niet.'

En toen krabde hij verbaasd op zijn hoofd en zei: 'Hoe zou het zijn als we twee minuten stilte hielden om het te vieren?'

Je kunt niet zwijgen met iemand; je begint je onrustig te voelen. In stilte komt de ander bij je binnen. Je bent open, je deuren staan open, je ramen open.

Je bent bang. Je blijft praten, je blijft constructies maken om gesloten te blijven.

Het ego is een gesloten ruimte, het is een gevangenis, en de gevangenis wordt geaccepteerd omdat we ons zo onzeker voelen. De gevangenis geeft een zeker gevoel van veiligheid: je wordt beschermd, bewaakt.

Om deze techniek te doen, deze derde techniek, is het eerste en meest fundamentele: goed beseffen dat het leven onveilig is. Het is op geen enkele manier veilig te maken. Wat je ook doet, het zal niet baten. Je kunt alleen een fictie van veiligheid creëren - het leven blijft onzeker. Dat is nu eenmaal de aard ervan, want de dood is erbij inbegrepen, hoe kan het leven dan veilig zijn?

En denk eens even na: als het leven echt veilig is, dan is het al dood. Een absoluut volkomen veilig leven kan niet levend zijn, want dan gaat het avontuur zelf verloren. Als je beschermd bent tegen alle gevaren, ben je dood. In het wezen van het leven zelf zit avontuur, gevaar, onzekerheid. De dood is erbij inbegrepen.

Ik hou van jou. Ik heb een gevaarlijk pad betreden. Nu kan niets veilig zijn, maar nu zal ik proberen om alles veilig te maken. Voor dat het morgen is zal ik alles doodmaken wat leeft, want alleen dan kan ik me ook morgen veilig voelen. Liefde wordt omgezet in huwelijk - het huwelijk is een zekerheid. Liefde is onzeker - het volgende moment kan alles veranderen. En je hebt zoveel geïnvesteerd, en het volgende moment laat je geliefde je in de steek, of je vriend, en je blijft achter in een vacuüm. Liefde is onzeker. Je kunt de toekomst niet fixeren, je kunt het niet voorspellen. Dus wordt de liefde doodgemaakt en wordt er een veilig alternatief gevonden - dat is het huwelijk.

Met het huwelijk kun je zeker zijn; die is voorspelbaar. De vrouw zal de volgende dag je vrouw zijn; de man zal ook in de toekomst je man zijn - maar alleen omdat je het veilig gesteld hebt. En nu is er geen gevaar. Het is dood. De relatie is nu dood, want alleen dode dingen kunnen blijvend zijn; levende dingen zijn gebonden aan verandering. Verandering is de wezenlijke kwaliteit van het leven en in verandering schuilt onzekerheid.

Wie diepere gebieden van het leven wil betreden, moet bereid zijn onzeker te zijn, bereid zijn gevaar te lopen, bereid zijn het onbekende tegemoet te treden en op geen enkele manier proberen de toekomst vast te leggen. Die hele poging zal alles om zeep helpen. En onthoud ook dit: onzekerheid is niet alleen levend, het is ook mooi. Zekerheid is saai, lelijk. Onzekerheid is levend en mooi. Je kunt veilig zijn als je je deuren en ramen en alles sluit. Er komt geen licht of lucht binnen; niemand komt binnen.

Je bent op een bepaalde manier veilig, maar je leeft niet, je ligt al in je graf.

Deze techniek is mogelijk als je kwetsbaar bent, open, niet bang, want deze techniek laat het hele universum bij je binnen.

*Zoals, subjectief, letters overvloeien in woorden en woorden in zinnen,  
en zoals, objectief, cirkels uitmonden in werelden en werelden in principes,  
zie deze dan uiteindelijk samenkomen in je wezen.*

Alles komt samen in mijn wezen... Ik sta onder de open hemel en het hele bestaan, van overal, uit alle hoeken en gaten, komt samen in mij - je ego kan niet bestaan. In die openheid waar het hele bestaan in jou samenkomt, kun je niet als een ik bestaan. Je zult bestaan als een open ruimte, maar niet als een gekristalliseerde ik.

Om deze techniek te doen begin je met een kleine stap. Ga gewoon onder een boom zitten. Er waait een briesje en de bladeren van de boom ritselen. De wind raakt je, hij beweegt om je heen, hij trekt voorbij. Maar laat hem je niet alleen maar voorbijgaan; laat hem in je bewegen en door je heen gaan. Sluit gewoon je ogen en terwijl hij door de boom heengaat en er een geritsel van de bladeren is, voel dan dat jij ook als een boom bent, open, en dat de wind door je heen waait - niet langs je heen, maar dwars door je heen.

Het ruisen van de boom zal in je binnendringen en je zult voelen dat vanuit elke porie van je lichaam de lucht passeert. Het gaat echt door je heen. Het is niet alleen verbeelding, het is een feit - je bent het vergeten. Je ademt niet alleen door je neus, je ademt door je hele lichaam - uit elke porie ervan, uit miljoenen poriën. Als je alleen door je neus mag ademen, maar alle poriën van je lichaam zijn gesloten, dichtgeverfd, dan zul je binnen drie uur sterven. Je kunt niet enkel in leven zijn door door je neus te ademen. Elke cel van je lichaam is een levend organisme en elke cel ademt. De lucht gaat werkelijk door je heen, maar je hebt het contact kwijtgeraakt. Ga dus onder een boom zitten en voel.

In het begin zal het op verbeelding lijken, maar al snel zal het werkelijkheid worden. Het is ook werkelijkheid - dat de lucht door je heen gaat. Ga dan onder een opkomende zon zitten en voel niet alleen dat de zonnestrallen je raken, maar dat ze bij je binnenkomen en door je heen gaan, zodat je kwetsbaar wordt en je je open gaat voelen.

En dit kun je met alles doen. Ik praat hier bijvoorbeeld en jullie luisteren naar mij. Je kunt alleen door je oren horen, of je kunt door je hele lichaam horen. Je kunt het hier gewoon proberen, alleen met een accentverschuiving: je hoort mijn woorden niet alleen via je oren, je hoort me door je hele lichaam. En wanneer je werkelijk hoort, en wanneer je werkelijk luistert, is het het hele lichaam dat luistert. Het is niet alleen een deel, het is geen gefragmenteerde energie die luistert, het is jou helemaal. Heel je lichaam is betrokken bij het luisteren - dan gaan mijn woorden door je heen; vanuit elke cel, vanuit elke porie, drink je ze op. Ze worden opgenomen van overal vandaan.

Je kunt dit doen. Ga gewoon in een tempel zitten. Vele aanbidders zullen komen en gaan, en de tempelbel zal keer op keer geluid worden. Luister gewoon met heel je lichaam. De bel luidt en de hele tempel is in beroering; elke muur weerkaatst. Om dit te weerkaatsen, om te voelen dat het geluid naar je toe komt, hebben we een ronde vorm gemaakt. Dus overal vandaan wordt het geluid teruggeworpen, het komt van overal naar je toe en je kunt er door je hele lichaam naar luisteren - elke porie, elke cel, luistert, drinkt, absorbeert het, en het gaat door je heen. Je bent poreus geworden; overal staat de deur open. Je bent nu geen barrière voor wat dan ook - de lucht, of de woorden, of het geluid, of de stralen, of wat dan ook. Je bent geen barrière, je verzet je nergens tegen.

Wanneer je gaat voelen dat je nu geen weerstand biedt, dat je niet in een strijd verwickeld bent, zul je je plotseling bewust worden dat het ego er niet is, want het ego bestaat alleen wanneer je een strijd levert. Het is een verzet. Telkens wanneer je nee zegt, ontstaat het ego; telkens wanneer je ja zegt, bestaat het ego niet. Dus noem ik een iemand een astik, een echte theïst, die ja heeft gezegd tegen het hele bestaan; er is geen nee in hem, geen verzet. Hij accepteert alles, hij laat alles gebeuren. Zelfs als de dood komt, zal hij zijn deur niet sluiten. De deuren blijven open.

Deze openheid moet je met je meebrengen, alleen dan kun je deze techniek doen, want deze techniek zegt dat het hele bestaan op je neer valt, op je samenkomt - geen weerstand bieden, verwelkomen, toelaten dat het samenkomt. Je verdwijnt gewoon, je wordt een ruimte, oneindige ruimte, want dit oneindige universum kan niet samenkomen op zo'n klein atomair iets als het ego.

Het kan alleen samenkomen wanneer jij net als het oneindig bent geworden, wanneer je zelf een oneindige ruimte bent geworden. Maar dit gebeurt. Geleidelijk aan moet je steeds gevoeliger worden en je bewust worden van je weerstanden.

We hebben veel weerstand. Als ik je aanraak, kun je voelen dat je je tegen de aanraking verzet, dat je een barrière opwerpt, zodat mijn warmte niet bij je binnen kan komen, mijn aanraking niet bij je binnen kan komen. We staan niet toe dat we elkaar aanraken. Als iemand je aanraakt, schrik je op en zegt de ander 'Pardon'. Er is overal weerstand. Als ik naar je kijk, verzet je je, want de blik kan bij je binnenkomen, kan diep doordringen, kan je beroeren, en wat doe je dan?

En dit is niet alleen met vreemden. Het is zelfs niet nodig met vreemden, want niemand is een vreemde of iedereen is een vreemde. Alleen door onder één dak te leven, hoe kun je de vreemdheid dan tenietdoen? Ken je je vader die je verwekt heeft? Hij is een vreemde. Ken je je moeder? Zij blijft een vreemde. Dus ofwel iedereen is een vreemde, ofwel niemand is een vreemde. Maar we zijn bang en gooien overal barrières op. Deze barrières maken ons ongevoelig; dan kan er niets bij ons binnenkomen.

Mensen komen bij me en zeggen: 'Niemand houdt van me. Niemand houdt van mij.' En als ik die man aanraak, voel ik dat hij zelfs bang is om aangeraakt te worden. Er is een subtiele terugtrekking. Ik neem zijn hand in mijn hand en hij heeft zich teruggetrokken. Hij is er niet in de hand; er is alleen iets dood in mijn hand - hij heeft zich teruggetrokken. En hij zegt: 'Niemand houdt van mij.' Hoe kan iemand van jou houden? En zelfs als de hele wereld van je houdt, zul je het niet voelen, omdat je gesloten bent. Liefde kan niet bij je binnenkomen; er is geen poort, geen deur. En je zit in je eigen gevangenis te lijden.

Als het ego er is, ben je gesloten - voor liefde, voor meditatie, voor God. Probeer dus eerst gevoeliger te zijn, kwetsbaarder, open, zodat er van alles met je kan gebeuren. Alleen dan kan het goddelijke gebeuren, want dat is het laatste dat kan gebeuren. Als je niet kunt toestaan dat gewone dingen met je gebeuren, hoe kun je dan het ultieme toestaan? Want als het ultieme je overkomt, ben je niet meer. Je zal er gewoon niet meer zijn.

Kabir heeft gezegd: 'Toen ik je zocht, was je er niet. En nu je er bent, waar is dan die zoekende Kabir? Hij is er niet meer. Dus wat is dit voor soort ontmoeting?' Kabir vraagt zich af: 'Wat is dit voor ontmoeting?'

Maar eigenlijk is dit de enige ontmoeting, want twee kunnen elkaar niet ontmoeten. Gewoonlijk denken we dat je er twee nodig hebt om elkaar te ontmoeten.

Dus de gewone logica zegt dat er voor een ontmoeting minstens twee nodig zijn, de ander is nodig. Maar voor een echte ontmoeting, voor een ontmoeting die we liefde noemen, voor een ontmoeting die we gebed noemen, voor een ontmoeting die we samadhi noemen, extase, is er één nodig. Wanneer de zoeker er is, is de gezochte er niet; en wanneer de gezochte er is, is de zoeker verdwenen.

Waarom is dit zo? - Omdat het ego de barrière is. Wanneer je voelt dat je bent, ben je zoveel dat er niets in je kan binnendringen. Je bent gevuld met je eigen zelf. Wanneer je dat niet bent, kan alles door jou heengaan. Je bent zo groot geworden dat zelfs het goddelijke door je heen kan gaan. Het hele bestaan is nu klaar om door je heen te gaan, omdat je er klaar voor bent.

Dus de hele kunst van religie is om niet te zijn, om op te lossen, om je over te geven, om een open ruimte te worden.